

35 NÁPADNÍKOV VSTÚPILO DO SELEKCIE.
KTO ZÍSKA JEJ SRDCE?

KORUNA

KIERA CASSOVÁ

COO
BOO

Koruna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

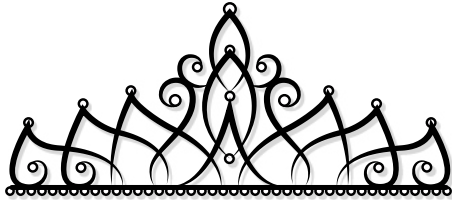
Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

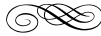
Kiera Cassová
Koruna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KORUNA

KIERA CASOVÁ

Preložila Jana Petrikovičová

*Venujem Guydenovi a Zuzu,
najúžasnejším malým hrdinom, akých som doteraz stvorila.*

KAPITOLA 1

„Je mi to ľúto,“ povedala som a čakala, ako zareaguje. Na začiatku Selekcie som si predstavovala, že to skončí presne takto; takmer dve desiatky adeptov pošlem naraz domov a mnohí z nich budú zaskočení, že sa ich čas na výslní tak rýchlo skončil. Stačilo však, aby som s týmito ľuďmi prežila niekoľko týždňov, a uvedomila som si, že mnohí z nich sú veľmi milí, bystrí a ohľaduplní. Predstava, že ich teraz hromadne vylúčim, mi trhala srdce.

Správali sa voči mne férovo a ja sa im za to takto odplatím.

„Viem, že je to náhle a nečakané, no moja mama je na tom veľmi zle a otec ma požiadal, aby som prevzala niektoré jej povinnosti. Neostáva mi iné, než zredukovať počet účastníkov Selekcie na minimum.“

„Ako sa má kráľovná?“ opýtal sa Hale, sťažka prehltnúc.

Vzdychla som si. „Nevyzerá... nevyzerá to veľmi dobre.“

Otec ma k mame nechcel pustiť, no toľko som naliehala, až to vzdal. Keď som ju uvidela, ako spí a monitor zaznamenáva

tlkot jej srdca, pochopila som otcovo zdráhanie. Mama práve podstúpila operáciu. Lekári jej odstránili nefunkčnú srdcovú cievu a nahradili ju tou, ktorú jej odobrali z nohy.

Jeden z lekárov nám povedal, že ju na kratučkú chvíľu stratili, no podarilo sa im ju oživiť. Sedela som pri nej a držala ju za ruku, plecيا zvesené. Bola som presvedčená, že mama už-úž precitne a prikáže mi, aby som sa vystrela. Nestalo sa tak.

„No žije. A môj otec... on...“

Raoul mi položil ruku na plece. „To je v poriadku, vaša výsost', my to chápeme.“

Preletela som očami po miestnosti, na krátky okamih som pohľadom spočinula na každom z uchádzačov a vpisovala som si do pamäti ich tváre.

„Verejne priznávam, že som sa vás hrozne bála,“ povedala som. Niekoľkí sa zasmiali. „Chcem sa vám veľmi pekne poďakovať za to, že ste sem prišli a že ste boli ku mne takí milí.“

Vošiel strážca a krátko si odkašľal, aby upozornil na svoju prítomnosť. „Prepáčte, pani moja. O chvíľu začína vysielanie. Ľudia zo štábu by ešte radi skontrolovali,“ rozpačito mávol rukou, „váš účes a tak.“

Prikývla som. „Ďakujem. Hneď som tam.“

Strážca sa vzdialil a ja som sa obrátila k chlapcom. „Verím, že mi toto hromadné vylúčenie odpustíte. Želám vám všetkým len to najlepšie a veľa šťastia v ďalšom živote.“

Zvrtila som sa na odchod a počula za sebou zborové „dovidenia“. Keď som sa ocitla za dverami pánskeho salóna, zhlboka som sa nadýchla a sústredila sa na to, čo ma čaká. *Si Eadlyn Schreaveová a nik, naozaj nik nemá takú moc ako ty.*

Chodby paláca boli bez mamy v neodmysliteľnom sprievode jej dvorných dám a Ahrenovho smiechu nezvyčajne tiché.

Existenciu niekoho blízkeho si plne uvedomíte až vtedy, keď sa jedného dňa neobjaví.

Kráčala som do štúdia so vztyčenou hlavou.

„Vaša výsosť,“ pozdravilo ma niekoľko ľudí, len čo som vošla dnu. Ukláňali sa mi, ustupovali mi z cesty a nik si netrúfal pozrieť mi priamo do očí. Nevedela som, či je to preto, že ma ľutujú, alebo sa už medzičasom dozvedeli, čo sa stalo.

„Ach,“ vzdychla som pri pohľade do zrkadla, „nejako sa lesknem, mohli by ste – ?“

„Samozrejme, vaša výsosť.“ Maskérka mi zručne prepudrovala tvár.

Ponaprávala som si vysoký čipkovaný golier. Keď som sa ráno obliekala, mala som pocit, že vzhľadom na náladu, ktorá v paláci panovala, budú čierne šaty primerané, no teraz som to cítila inak.

„Vyzerám veľmi stroho,“ postážovala som si nahlas. „Tým nemyslím príliš vážne, ale priveľmi smutne. A to nechcem.“

„Vyzeráte nádherne, pani moja.“ Maskérka mi nanášala na pery ďalšiu vrstvu rúžu. „Ako vaša mama.“

„To vôbec nie,“ povzdychla som si, „mám celkom iné vlasy, oči i farbu pokožky.“

„Tak som to nemyslela,“ prívetivé dievča plnších tvarov s prameňmi vlasov v očiach stálo za mnou a uprene hľadelo na môj odraz v zrkadle. „Len sa lepšie pozrite,“ ukázalo mi na oči, „hoci sú inej farby, zrači sa v nich rovnaké odhodlanie. Aj váš úsmev vyžaruje nádej. Farbu vlasov ste síce zdedili po starej mame, ale inak ste skrz-naskrz dcéra svojej matky.“

Pozornejšie som sa na seba zadívala. Tušila som, čo tým chcela povedať. A odrazu som sa aspoň na chvíľu cítila trochu menej osamelá.

„Ďakujem ti, ani nevieš, ako veľa to pre mňa znamená.“

„Všetci sa za ňu modlíme, pani moja. Je to silná žena.“

Napriek smútku, ktorý som cítila, som sa pousmiala. „Áno, to je.“

„Dve minúty!“ zavolal režisér prenosu. Vstala som a vykročila. Dľaňami som si prešla po šatách a prstami sa zľahka dotkla účesu. V štúdiu bolo aj napriek zapnutým reflektorom chladnejšie než zvyčajne. Keď som zaujala svoje miesto na pódiu, mala som na tele husiu kožu.

Pristúpil ku mne Gavril, ktorý dnes výnimočne nevyzeral ako zo škatuľky, a povzbudzujúco sa na mňa usmial. „Naozaj na tom trváte? Pokojne to môžem oznámiť aj ja.“

„Ďakujem vám, ale toto musím zvládnuť sama.“

„V poriadku. Ako sa jej darí?“

„Pred hodinou bola na tom celkom dobre. Lekári ju udržiavajú v umelom spánku, aby sa rýchlejšie zotavila, no vyzerá veľmi vyčerpane.“ Zatvorila som na chvíľu oči v snahe upokojiť sa. „Prepáčte. Je to pre mňa ťažké. No v každom prípade to aspoň znášam lepšie ako otec.“

Potriasol hlavou. „Neviem si predstaviť človeka, ktorého by to zasiahlo väčšmi. Odkedy ju spoznal, je s ňou bytostne prepojený.“

Spomenula som si na minulú noc, na tie fotografie v ich izbe a v duchu som si premietla všetky detaily ich zoznámenia, ktoré som sa dozvedela len celkom nedávno. Nedokázala som pochopiť, ako je možné, že človek musí pre lásku prekonať toľké prekážky a napokon sa ocitne v takejto zúfalej situácii.

„Vy ste boli pri tom, Gavril. Zažili ste ich Selekcii,“ nervózne som preglgla. „Naozaj im to tak zázračne vyšlo? Ako je to možné?“

Pokrčil plecami. „Toto je tretia Selekcia, ktorej som svedkom, no naozaj neviem, ako to funguje alebo ako je možné, že úplná náhoda môže človeku priviesť do cesty osudovú lásku. Poviem to takto: Váš starý otec nepatril k ľuďom, ktorých som obdivoval, no k svojej manželke sa správal ako k najdôležitejšej bytosti na tejto planéte. K všetkým ostatným sa správal veľmi hrubo, iba k nej bol neobyčajne milý. Svojej žene dal to najlepšie, čo v ňom bolo, a to je viac ako... skrátka, našiel v živote tú pravú.“

Rozmýšľala som, čo chcel povedať, než sa zháčil. Vedela som, že starý otec bol nekompromisný vládca. Uvedomila som si, že inak som ho ani nepoznala. Otec o ňom veľa nenahovoril a ja som vždy radšej počúvala, keď sa rozprávalo o starej mame.

„A váš otec? Podľa mňa vôbec netušil, akú ženu hľadá. Vážne. Myslím si, že ani vaša mama to nevedela. No boli stvorení jeden pre druhého. Všetci to vedeli dávno predtým, než si to uvedomili aj oni dvaja.“

„To naozaj?“ opýtala som sa prekvapene. „Oni to nevedeli?“

Gavril sa uškrnul. „Ak mám byť úprimný, tak najmä vaša mama si to vôbec nepripúšťala.“ Veľavýznamne sa na mňa pozrel. „Zrejme to bude dedičné.“

„Gavril, vy ste jeden z mála, ktorému to môžem povedať. Nejde o to, že by som nevedela, akého muža hľadám. Pravda je taká, že sa na to ešte necítim pripravená.“

„Ach, to som si aj myslel.“

„Už som sa však rozhodla.“

„A práve toho sa bojím. Ale ak to naozaj chcete – hoci po včerajšku by vám nikto nemohol vyčítať, keby ste odmietli –, je len na vás, aby ste urobili takéto dôležité rozhodnutie.“

Prikývla som. „Viem. A z toho mám tak trochu strach.“

„Desať sekúnd!“ zakričal režisér prenosu.

Gavril ma potľapkal po pleci. „Vaša výsosť, budem stáť pri vás, nech sa deje čokoľvek.“

„Ďakujem.“

Keď zasvietilo červené svetlo, vystrela som sa a usilovala som sa pôsobiť pokojným dojmom.

„Dobré ráno, občania Illey. Ja, princezná Eadlyn Schreaveová, by som vás chcela informovať o udalostiach, ktoré sa odohrali v kráľovskej rodine. Najskôr tá dobrá správa.“ Snažila som sa usmievať, naozaj som sa veľmi snažila, no nedokázala som myslieť na nič iné ako na to, aká som osamelá.

„Môj milovaný brat, princ Ahren Schreave, sa oženil s francúzskou princeznou Camillou de Sauveterre. Hoci nás načasovanie ich svadby trochu prekvapilo, neznamená to, že by sme sa z tohto zväzku úprimne netešili. Dúfam, že rovnako ako ja i vy im obom budete zo srdca priať, aby ich manželstvo bolo šťastné.“

Odmlčala som sa. *Do toho, to zvládneš, Eadlyn.*

„Tou smutnou správou je, že moja mama, America Schreaveová, kráľovná Illey, prekonala včera v noci veľmi ťažkú srdcovú príhodu.“

Opäť chvíľka ticha. Slová akoby sa mi zadrhávali v hrdle, hovorilo sa mi čoraz ťažšie.

„Jej stav je kritický, je pod stálym lekárskeym dozorom. Prosím –“

Zakryla som si rukou ústa. Slzy som mala na krajíčku. Toto nezvládnem, rozplačem sa v priamom prenose, čo bude dôkaz, že Ahren mal pravdu, keď mi vyčítal, ako ma ľudia vnímajú. Nemôžem sa prejaviť ako slaboska. To je naozaj to posledné, čo teraz potrebujem.

Sklopila som zrak. Mama ma potrebuje. Otec tiež. A je dosť pravdepodobné, že aj celá krajina. Nemôžem ich sklamať. Premohla som plač a pokračovala som.

„Prosím, modlite sa za jej skoré uzdravenie. Všetci ju milujeme a veľmi nám na nej záleží.“

Sústredila som sa na dýchanie. Len tak som mohla pokračovať. Nádych, výdych.

„Moja mama prikladala Selekcii obrovskú vážnosť. Ako všetci určite viete, práve vďaka nej žijú moji rodičia toľké roky v šťastnom manželstve. Viem, že maminy vrúcnym prianím je, aby som v Selekcii pokračovala, a z lásky k nej som sa rozhodla tak urobiť.“

Vzhľadom na obrovský stres, ktorý naša rodina za posledných dvadsaťštyri hodín prežila, považujem za rozumné zúžiť okruh účastníkov na Elitu. Môj otec kedysi z dôvodu nepredvídaných okolností zúžil počet účastníčiek Elity z desiatich na šesť a ja som sa rozhodla postupovať rovnako. Je mi ctou oznámiť vám, že v Selekcii naďalej zostávajú títo páni: pán Gunner Croft, pán Kile Woodwork, pán Ean Cabel, pán Hale Garner, pán Fox Esley a pán Henri Jaakoppi.“

Tieto mená na mňa pôsobili veľmi upokojujúco, vedela som, že pre ich nositeľov je to veľmi vzácny okamih, a dokonca i na diaľku som cítila, ako veľa to pre nich znamená.

Môj príhovor sa blížil ku koncu. Spomenula som, že Ahren sa oženil, že maminy život visí na vlásku, že Selekcia bude pokračovať. Teraz som mala vysloviť to, čoho som sa najviac obávala. Vďaka Ahrenovmu listu som vedela, ako ma vnímajú moji poddaní. Ako zareagujú?

„Vzhľadom na maminy vážny zdravotný stav sa môj otec, kráľ Maxon Schreave, rozhodol, že zostane pri kráľovnej.“ *A teraz*

to pride. „Poveril ma výkonom svojej funkcie až do chvíle, keď bude opäť schopný prevziať moc, preto budem až do odvolania prijímať rozhodnutia, týkajúce sa štátnych záležitostí. Túto úlohu síce na seba beriem s ťažkým srdcom, no zároveň sa veľmi teším, že tým pomôžem svojim rodičom.

O všetkom, čo sa udeje, vás budem okamžite informovať. Ďakujem vám za pozornosť a želám vám ešte pekný a úspešný deň.“

Keď sa kamery zastavili, zišla som z pódia a sadla si do jedného z kresiel, v ktorých zvyčajne sedávali členovia mojej rodiny. Cítila som sa biedne, najradšej by som tam zostala sedieť až dovtedy, kým sa mi nepodarí znovu nadobudnúť stratenú rovnováhu. Tolko času som však nemala. Chcela som sa zastaviť za mamou a otcom a zistiť, ako sa majú, a potom sa čo najskôr pustiť do práce. A musela som si ešte dnes nájsť čas na stretnutie s účastníkmi Elity.

Keď som vychádzala zo štúdia, musela som zastať. Cestu mi totiž zahradil hlúčik mužov. Ako prvého som zbadala Hala. Podával mi kvet a tvár sa mu rozžiarila: „To je pre vás.“

Preletela som pohľadom po ostatných. Všimla som si, že všetci majú v rukách kvety, pričom z niektorých ešte trčali korene. Zrejme sledovali v pánskom salóne moje vyhlásenie, a len čo začuli svoje mená, rozbehli sa do záhrady a odtiaľ prišli priamo sem.

„Vy ste teda blázni,“ povzdychla som si. „Ďakujem.“

Vzala som si od Hala kvet a objala ho. „Povedal som, že na každý deň mám pre vás jedno prekvapenie,“ pošepol mi, „no keby ste chceli, môžu byť aj dve, stačí povedať.“

Pritisla som ho k sebe o niečo tuhšie. „Ďakujem.“

Ďalší v poradí bol Ean. Hoci náš jediný fyzický kontakt spo-

číval v letmých dotykoch počas štylizovaného fotenia nášho rande, nedokázala som sa ubrániť tomu, aby som ho tiež neobjala.

„Na toto vás museli zrejme dlho prehovárať,“ prehodila som.

„Tú kvetinu som ukradol z vázy na chodbe, ale nepovedzte to na mňa.“

Potľapkala som ho po pleci a on urobil to isté.

„Bude v poriadku,“ povedal, „a vy ostatní tiež.“

Kilovi trň ruže poranil prst, a keď sme sa objali, držal ruku so zakrvaveným prstom čudne vykrútenú, aby mi náhodou neušpinil šaty. To ma rozosmialo. V tej chvíli mi takéto rozptýlenie veľmi dobre padlo.

„Vy zase usmievať,“ zažalal mi Henri, keď som pridávala jeho kvet k ostatným.

„Dobre, dobre,“ povedala som a on sa na mňa usmial.

Dokonca aj Erik mal pre mňa kvet. Keď mi ho podával, žmurkol na mňa.

„To je púpava,“ povedala som.

Pokrčil plecami. „Ja viem. Pre niekoho burina, pre niekoho kvet. Záleží na uhle pohľadu.“

Objala som ho rukou okolo pliec. Videla som na ňom, že sa nervózne pozerá po ostatných, prekvapený, že sa k nemu správam tak ako k ostatným.

Gunner ma zľahka objal a naprázdno preglgol, neschopný slova.

Fox držal v ruke tri kvety. „Nevedel som sa rozhodnúť.“

Usmiala som sa. „Sú nádherné. Ďakujem.“

Foxovo objatie bolo pevné, akoby odo mňa potreboval väčšiu podporu než ostatní. Tuho som ho zovrela v náručí a potom som preletela pohľadom po Elite.

Nie, to, čo sa práve dialo, nedávalo žiaden zmysel. Vedela som však, ako k tomu došlo. A verila som tomu. Verila som, že sa ocitnem vo víre povinností a lásky a budem konečne šťastná.

KAPITOLA 2

Mamine ruky boli na dotyk krehké, akoby z papiera. Myslela som na to, ako voda postupom času vyhladí ostré hrany kameňa. Aj mama musela byť kedysi ako taký neopracovaný kameň. Pri tej myšlienke som sa pousmiala.

„Mýlila si sa niekedy?“ opýtala som sa. „Povedala si alebo spravila niekedy niečo, čo nebolo správne?“

No odpoveďou mi bolo len bzúčanie prístrojov.

„S otcom ste sa kedysi dosť hádali, takže si musela aj ty niekde robiť chybu.“

Stisla som jej ruku v snahe zohriať ju svojou dlaňou.

„Vystúpila som s oficiálnym vyhlásením. Všetci už vedia o Ahrenovom sobáší a aj o tom, že si momentálne... trochu indisponovaná. Zúžila som počet uchádzačov na šesť. Je to pomerne drastický krok, viem, no otec povedal, že je to v poriadku, on to vraj počas svojej Selekcie urobil tiež, tak dúfam, že to ostatní pochopia,“ vzdychla som si. „Aj keď si myslím, že ľudia si vždy nájdu dôvod, aby mi mohli niečo vyčítať.“

Bála som sa, že mama vycíti môj strach, a niekoľkokrát som zažmurkala v snahe potlačiť slzy. Doktorí sa domnievajú, že mamin súčasný stav je dôsledok šoku z Ahrenovho odchodu. Nemôžem sa však ubrániť myšlienke, že za to, čo sa stalo, môžem i ja, lebo som svojím správaním dennodenne prispievala k jej trápeniu. Ako keď do niečoho veľmi nebezpečného postupne pridávate celkom nepatrné množstvo jedu, až sa situácia náhle zvrtné a vyústi do tragédie.

„O chvíľu mám prvé stretnutie s poradcami. Otec povedal, že sa nemám čoho báť. Inak najťažšia úloha dnes pripadla generálovi Legerovi, ktorý mal presvedčiť otca, aby sa od teba na chvíľočku vzdialil a pokúsil sa aspoň niečo zjesť. Generál bol natoľko vytrvalý, že ocko sa napokon podvolil. Som rada, že tu je. Mám na mysli generála Legera. Považujem ho za akéhosi náhradného rodiča.“

Stisla som mame ruku, naklonila sa bližšie k nej a zašepkala: „Prosím, nedopusti, aby som sa musela spoliehať na náhradného rodiča. Potrebujem ťa. Chlapci ťa potrebujú. A ocko... keby si nás opustila, zosypal by sa. Keď nadíde čas, aby si sa prebudila, prosím, vráť sa, dobre?“

Čakala som, že pohne perami alebo prstami. Že mi nejakým spôsobom dá najavo, že ma počula. Nestalo sa však nič.

V tej chvíli sa otvorili dvere a vošiel ocko s generálom Legerom v päťách. Utrela som si líca, dúfajúc, že si ani jeden z nich nič nevšimol.

„Vidíte,“ povedal generál Leger, „je v poriadku. Keby sa niečo stalo, lekári by sem okamžite pribehli.“

„To je možné, ale zostanem tu,“ vyhlásil otec.

„Oci, nebol si preč ani desať minút. Zjedol si vôbec niečo?“

„Zjedol, však, Aspen?“

Generál Leger si vzdychol. „Povedzme, že áno.“

Otec naňho vrhol vyčítavý pohľad, no generál sa usmial. „Pokúsím sa prepašovať vám sem nejaké jedlo, aby ste odtiaľto nemuseli odchádzať.“

Otec prikývol. „Postarajte sa o moje dievčatko.“

„Samozrejme.“ Generál Leger na mňa žmurkol. Vstala som a nasledovala som ho. Cestou som sa ešte raz obzrela a pohľadom skontrolovala mamu.

Stále spala.

Na chodbe mi generál ponúkol rameno. „Pripravená, moja ešte-nie-celkom kráľovná?“

Zakvačila som sa doňho a s úsmevom som prehodila: „Nie. Ale poďme.“

Blížili sme sa k zasadačke. Veľa nechýbalo a požiadala by som generála Legera, aby sme sa prešli ešte raz dokola. Bolo toho na mňa dnes priveľa a nebola som si celkom istá, či to, čo ma čaká, zvládnem.

Hlúposť, povedala som si v duchu. Tolkokrát si tam už sedela. Väčšinou si už dopredu vedela, čo otec povie. Áno, budeš po prvýkrát sama viesť poradu, ale dobre vieš, že raz k tomu tak či tak dôjde. A dnes budú k tebe určite všetci veľmi milí, veď tvoja mama práve prekonala infarkt.

Odhodlane som otvorila dvere, vstúpila som dnu, generál hneď za mnou. Sústredila som sa na to, aby som každého z prítomných pozdravila kývnutím hlavy. Sir Andrews, sir Coddly, pán Rasmus a ešte zopár ďalších poradcov, ktorých som poznala už niekoľko rokov, sedelo za stolmi a pripravovalo si perá a papiere. Lady Briceová s hrdým výrazom na tvári sledovala, ako sa blížim k otcovmu miestu. Podobne sa tváril aj generál, ktorý si sadol hneď vedľa nej.

„Dobré ráno.“ Zaujala som miesto za vrchstolom a spočinula pohľadom na tenkom fascikli predou mnou. Vďaka bohu, že dnes toho nie je až tak veľa.

„Ako sa darí mame?“ opýtala sa lady Briceová vážnym hlasom.

Mala som si napísať tú odpoveď na cedulku, aby som ju nemusela stále omieľať. „Je v umelom spánku. Momentálne netuším, nakoľko vážny je jej stav, ale otec je pri nej, a keby sa čokoľvek zmenilo, určite nám dá vedieť.“

Lady Briceová sa smutne usmiala. „Som presvedčená, že všetko dobre dopadne. Vždy bola veľká bojovníčka.“

Trochu ma jej slová prekvapili, netušila som, že lady Briceová pozná moju mamu tak dobre. Ja sama som toho o lady Briceovej veľa nevedela. Tón jej hlasu bol však veľmi úprimný a bola som naozaj rada, že ju tu práve v tejto chvíli mám.

Prikývla som. „Tak sa do toho pustíme, nech jej môžem povedať, že prvý deň v práci som sa neflákala.“

Miestnosťou sa ozval zdvorilý smiech, no mne zamrzol úsmev na perách, len čo mi padol zrak na prvú stránku materiálov predou mnou.

„Dúfam, že to je žart,“ poznamenala som sucho.

„Nie, vaša výsosť.“

Uprela som pohľad na sira Coddlyho.

„Myslíme si, že ide o svojvoľný pokus oslabiť Illeu. Keďže kráľovná ani kráľ nedali na sobáš súhlas, Francúzsko nám vášho brata viac-menej ukradlo. Tento zväzok je vlastizradou a my nemáme inú možnosť, ako im vyhlásiť vojnu.“

„Pane, ubezpečujem vás, že nejde o nijakú vlastizradu. Camille je veľmi rozumné dievča.“ Prevrátila som oči, sama sa čudujúc, čo som práve povedala. „To Ahren je romantik. Som